

POSTANOWIENIE

30 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

na posiedzeniu niejawnym 30 stycznia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa A.C. i S.C.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z 26 kwietnia 2023 r., V Ca 2163/21,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanego na rzecz powodów koszty postępowania
kasacyjnego w kwocie 2700 (dwa tysiące siedemset) zł z
odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w
spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia
od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty**

(A.D.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 14 maja 2021 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa w Warszawie: zasądził od pozwanego Bank S.A. w W. na rzecz powodów A. C. i S.C. kwotę 63 689,96 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 24 stycznia 2019 r.

do dnia zapłaty i orzekł o kosztach postępowania. Apelacja pozwanego od tego orzeczenia została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z 26 kwietnia 2023 r. Pozwany wniósł skargę kasacyjną opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynie kasacyjnej objętej art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Skarżący powołał się na przyczynę kasacyjną oczywistej zasadności skargi wskazując, że stanowisko przyjęte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, oznacza uznanie, że umowa kredytu może być jednocześnie oceniana na gruncie przepisów o bezwzględnej nieważności (art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c.), jak i przepisów o niedozwolonych postanowieniach umownych (art. 385¹ § 1 k.c), co pozostaje w sprzeczności ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym m.in. w uchwale z 28 kwietnia 2022 r. sygn. akt III CZP 40/22 (OSNC 2022/11/09),

Skarżący podniósł także, że Sąd Okręgowy błędnie uwzględnił roszczenie odsetkowe i zasądził na rzecz powodów ustawowe odsetki za opóźnienie liczone od 24 stycznia 2019 r. wskazując, że nie ma możliwości zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie za okres poprzedzający pouczenie powodów przez Sąd

o skutkach nieważności umowy kredytu i ich akceptacji przez powodów, które to oświadczenie powodowie złożyli dopiero w dniu 18 października 2022 r. (data doręczenia oświadczenia powodów pozwanemu).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na przyczynie objętej art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nakłada na skarżącego powinność wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego, naruszenia dostrzegalnego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby zagłębiania się w szczegóły sprawy lub dokonywania jej poszerzonej analizy. Należy też przypomnieć, że zgodnie z powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i nauce prawa poglądem, o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230).

Skarżący nie spełnił powyższych wymagań.

Jeśli chodzi o problem kwalifikacji postanowień kursowych odsyłających do tabeli bankowej jako wykraczających poza granice swobody umów (art. 353¹ k.c.), w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że art. 385¹ i n. k.c. stanowią rdzeń systemu ochrony konsumenta i wprowadzają instrument wzmożonej - względem zasad ogólnych (w tym art. 353¹ k.c.) kontroli treści postanowień narzuconych przez przedsiębiorcę pod kątem poszanowania interesów konsumentów, co w powiązaniu z istotnymi różnicami w konsekwencjach tych naruszeń, polegającymi w szczególności na zastosowaniu w reżimie niedozwolonych postanowień sankcji bezskuteczności zawieszanej na korzyść konsumenta, wyłączeniu zastosowania art. 58 § 3 k.c. i daleko idącym ograniczeniu możliwości zastąpienia bezskutecznej klauzuli inną, stwarzałoby ryzyko rozstrzygnięć poniekąd przypadkowych i arbitralnych. W konsekwencji przyjęto, że w zakresie naruszeń właściwości (natury) stosunku prawnego, które spełniają przesłanki określone w art. 385¹ i n.k.c. - reżim niedozwolonych postanowień umownych wyłącza także zastosowanie art. 58 § 1 w związku z art. 353¹ k.c. (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z 27 listopada 2019 r., II CSK 483/18, OSP 2021,

z. 2, poz. 7; z 13 maja 2022 r., II CSKP 464/22; z 27 maja 2022 r., II CSKP 314/22, OSNC-ZD 2022, nr D, poz. 50; z 27 maja 2022 r., II CSKP 377/22, z 29 listopada 2023 r., II CSKP 1460/22). Z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika, że Sąd Okręgowy ocenił jako abuzywne w rozumieniu art. 385¹ k.c. postanowienia odnoszące się do tabeli kursów walut obcych stosowanej u kredytodawcy, a następnie przyjął, że po wyeliminowaniu negowanych postanowień umownych jako dotkniętych sankcją bezskuteczności pozostała część umowy nie mogła stanowić podstawy dla dalszego jej obowiązywania, bo spowodowałoby to zmianę charakteru głównego przedmiotu umowy, co statuowało o jej nieważności. Jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE), uznanie klauzul przeliczeniowych za abuzywne oznacza, że są one - z mocy samego prawa od momentu zawarcia umowy - bezskuteczne (nie wiążą) konsumentów (art. 385¹ § 1 k.c.), aczkolwiek strony pozostają związane umową w pozostałym zakresie, jeśli jest to tylko możliwe. Stwierdzenie niedozwolonego charakteru postanowienia w umowie kredytu może uzasadniać uznanie umowy za nieważną. Umowa będzie dotknięta nieważnością, gdy bez abuzywnych postanowień jej obowiązywanie nie jest możliwe w świetle prawa krajowego i nie zaszły przesłanki umożliwiające zastosowanie regulacji zastępczej, a konsument postanowień abuzywnych nie potwierdził, nie udzielając następnie świadomej i wolnej zgody na te klauzule i tym samym odmawiając przywrócenia im skuteczności z mocą wsteczną (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 7 maja 2021 r., III CZP 6/21, OSNC 2021, Nr 9, poz. 56; uchwała Sądu Najwyższego z 16 lutego 2021 r., III CZP 11/20, OSNC 2021, Nr 6, poz. 40; wyroki TSUE z 3 października 2019 r., C-260/18 i z 29 kwietnia 2021 r., C-19/20, oraz wyroki Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18, OSNC-ZD, 2021, Nr 2, poz. 20, z 16 września 2021 r., I CSKP 166/21 i z 20 lutego 2023 r., II CSKP 809/22). Sąd Najwyższy wypowiedział się także w kwestii, czy bez dotkniętych abuzywnością klauzul przeliczeniowych, umowa kredytu indeksowanego do waluty obcej może nadal obowiązywać, wskazując, że wyeliminowanie tych klauzul prowadzi także do upadku klauzuli ryzyka walutowego, charakterystycznego dla umowy kredytu indeksowanego do waluty obcej i uzasadniającego powiązanie stawki oprocentowania ze stawką LIBOR, co jest

równoznaczne z tak daleko idącym przekształceniem umowy, iż należy ją uznać za umowę o odmiennej istocie i charakterze niż zamierzone przez strony, choćby nadal chodziło tu tylko o inny podtyp czy wariant umowy kredytu. Wyłączył dopuszczalność zastąpienia abuzywnych postanowień umownych przepisami dyspozytywnymi lub zwyczajami, przez zastosowanie średniego kursu NBP w oparciu o art. 358 § 2 k.c. lub art. 41 prawa wekslowego, ewentualnie w oparciu o wykładnię umowy przy zastosowaniu art. 65 k.c. (zob. wyroki z 8 listopada 2022 r., II CSKP 1153/22 i z 31 stycznia 2023 r., II CSKP 941/22). Wskazał, że jeżeli bez niedozwolonych postanowień umownych umowa nie może obowiązywać, a nie są spełnione przesłanki uzupełnienia luki przez regulację zastępczą i konsument nie wyraził świadomie i swobodnie woli sanowania postanowienia, umowa jest trwale bezskuteczna (nieważna), a podstawą tej nieważności jest art. 58 k.c. (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 16 września 2021 r., I CSKP 166/21; z 25 lipca 2023 r., II CSKP 1487/22; z 25 października 2023 r., II CSKP 820/23; z 9 stycznia 2024 r., II CSKP 874/22 oraz z 6 września 2024 r., II CSKP 1644/22). Skoro Sąd Okręgowy dokonał oceny spornych klauzul na podstawie art. 385¹ § 1 k.c. a następnie uwzględniając przywołane wyżej orzecznictwo Sądu Najwyższego i TSUE uznał, że na skutek eliminacji tych postanowień umowa kredytu zawarta między stronami nie może dalej obowiązywać, brak podstaw do przyjęcia, że zaskarżone orzeczenie jest oczywiście wadliwe w przedstawionym wyżej rozumieniu.

Wywody skarżącego co do wadliwego, w jego ocenie, rozstrzygnięcia co do odsetek ustawowych, nie przekonują o oczywistej zasadności skargi. Zostały oparte na założeniu, że konsument może powołać się na restytucyjny skutek upadku umowy kredytu w związku ze stwierdzeniem abuzywności postanowień tej umowy dopiero po złożeniu przezeń oświadczenia, że nie wyraża zgody na związanie się niedozwolonym postanowieniem umownym, które miałoby w ten sposób uzyskać konstytutywny charakter. Założenie to zostało jednak zanegowane w wydanym w toku postępowania kasacyjnego wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 7 grudnia 2023, C-140/22, mBank, ECLI:EU:C:2023:965, w którego sentencji stwierdzono, że art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 Dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (dalej jako „Dyrektywa 93/13”) należy

wykładać w ten sposób, iż w kontekście uznania nieważności w całości umowy kredytu hipotecznego zawartej z konsumentem przez instytucję bankową ze względu na to, że umowa ta zawiera nieuczciwy warunek, bez którego nie może ona dalej obowiązywać, stoją one na przeszkodzie wykładni prawa krajowego, zgodnie z którą wykonywanie praw, które konsument wywodzi z tej dyrektywy, jest uzależnione od złożenia przez tego konsumenta przed sądem oświadczenia, w którym twierdzi on, po pierwsze, że nie wyraża zgody na utrzymanie w mocy tego warunku, po drugie, że jest świadomy z jednej strony faktu, że nieważność wspomnianego warunku pociąga za sobą nieważność wspomnianej umowy, a z drugiej - konsekwencji tej nieważności, i po trzecie, że wyraża zgodę na uznanie tej umowy za nieważną. W wyroku z dnia 14 grudnia 2023 r., C-28/22, Getin Noble Bank, ECLI:EU:C:2023:992, Trybunał uznał natomiast, że skuteczność ochrony przyznanej konsumentom przez Dyrektywę 93/13 byłaby zagrożona, gdyby konsumenci ci, powołując się na prawa, które wywodzą z tej dyrektywy, byli narażeni na ryzyko nieotrzymania odsetek za opóźnienie od kwot, które powinny im zostać zwrócone ze względu na nieważność takiej umowy od momentu upływu terminu nałożonego na przedsiębiorcę do wykonania świadczenia, po tym jak przedsiębiorca ten otrzyma wezwanie do zwrotu tych kwot. Skoro oparte na przepisach art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. rozstrzygnięcie Sądów meriti co do roszczenia odsetkowego jest zgodne z powołanym orzecnictwem Trybunału Sprawiedliwości i realizuje Dyrektywę 93/13 (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 6 września 2024 r., II CSKP 690/23) brak podstaw do przyjęcia, że skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na argumenty kwestionujące to stanowisko.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., a także § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1935).

(A.D.)

[a.]